

HUURMOORDENAAR

Merrick Marius legde een pijl op de kleine kruisboog en stak het wapen toen weg onder de plooiën van zijn mantel. De sikkel van de maan ging schuil achter dunne wolken, zodat hij en de Grote Markt in duisternis waren gedompeld. Hij keek om zich heen, maar zag nergens beweging op de smerige straten of in de krakkemikkige gebouwen die erlangs stonden. Het was op dit uur uitgestorven in de stad.

Ratibor mag dan een smerig gat zijn, dacht hij, maar het is hier tenminste makkelijk werken.

De omstandigheden waren verbeterd sinds de nationalisten recent hadden gezegevierd. De stad was niet langer bezet door keizersgezinde troepen, en in hun afwezigheid waren reguliere patrouilles gestaakt. De stad had niet eens een schout met fatsoenlijke ervaring, want de nieuwe burgemeester weigerde geroutineerde manschappen of leden van het leger in te huren om haar zogenaamde gezag te handhaven. In plaats daarvan had ze de voorkeur gegeven aan kruideniers, schoenmakers en melkveehouders. Merrick vond haar keuzes onberaden, maar dergelijke fouten waren te verwachten van een onervaren edelvrouw. Niet dat hij klaagde – hij stelde de hulp op prijs.

Ondanks die tekortkoming had hij bewondering voor alles wat Arista Essendon had bereikt. In Melengar heerste haar broer, koning Alric, en bezat zij als ongehuwde prinses geen

ware macht. Toen was ze hierheen gekomen en had ze een opstand georkestreerd, waarvoor de overlevenden van de lagere standen haar hadden beloond met de sleutels van de stad. Ze was een buitenlandse en van koninklijken bloede, maar desondanks was het volk haar dankbaar dat ze had toegezegd over hen te heersen. Brilljant. Zelf had hij het niet beter kunnen doen.

Terwijl Merrick haar vanaf de straat gadesloeg, vormde er zich een lichte glimlach op zijn lippen. Zelfs op dit late uur brandde er nog altijd een kaars op de eerste verdieping van het Stadhuis. Ze stond op van haar bureau, en haar wazige gedaante begaf zich achter de gordijnen langs.

Het zal nu niet lang meer duren, dacht hij.

Merrick zorgde ervoor dat hij een stevige grip had op zijn wapen. Het was slechts anderhalve voet lang, met een nog kleinere spanwijdte, en had dus minder kracht dan een traditionele kruisboog. Toch was het afdoende. Zijn doelwit droeg geen pantser, en hij rekende niet op de kracht van de pijl alleen. De getande, stalen punt was bedekt met een laagje vendenpokken. Het was een erbarmelijk gif om een moord mee te plegen, want het doodde niet snel en verlamde het slachtoffer niet. Uiteindelijk was het brouwsel zeker dodelijk, maar pas na een tijdspanne die hij als ronduit onprofessioneel beschouwde. Hij had het nooit eerder gebruikt en had pas onlangs de belangrijkste eigenschap van het gif ontdekt: vendenpokken waren immuun voor magie. Merrick had uit betrouwbare bron dat zelfs de krachtigste bezweringen en toverspreuken er nutteloos tegen waren. Gezien zijn doelwit was dat van essentieel belang.

Er kwam een tweede gedaante Arista's kantoor in, en ze trok zich abrupt rechtop in haar stoel. Merrick vermoedde dat ze een interessant nieuwtje te horen had gekregen, en wilde net de straat oversteken om aan het raam te gaan luisteren toen de deur van de taveerne achter hem openging. Er liepen twee kroeggangers naar buiten, en aan hun wankele tred en de luidheid van hun stemmen kon hij horen dat ze die avond

meer dan één kroes bier ophadden.

‘Nestor, wie is dat die daar tegen die paal leunt?’ zei een van hen met een vinger in Merricks richting. De kerel was vlezig en had een aardbeienneus die qua vorm en kleur overeenkwam. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en wankelde naar voren.

‘Hoe moet ik dat weten?’ zei de andere. De snor van de dunnere man glinsterde nog van het bierschuim.

‘Wat doet-ie hier zo laat nog?’

‘Nogmaals: hoe moet ik dat weten, eikel?’

‘Nou, vraag ’t hem.’

De lange man stapte naar voren. ‘Wat doet u daar, meneer? Staat u die paal overeind te houden zodat ’t portiek niet omvalt?’ Nestor snoof van het lachen en klapte dubbel met zijn handen op zijn knieën.

‘Nee nee,’ zei Merrick tegen hen op zo’n ernstige toon dat hij haast plechtig klonk. ‘Ik sta hier om de betrekking van dorpsgek toe te kennen aan de persoon die me de stomste vraag stelt. Gefeliciteerd. U hebt gewonnen.’

De dunne man gaf zijn vriend een mep op zijn schouder. ‘Kijk nou. Ik vertel je de hele avond al hoe grappig ik ben, en jij hebt niet één keer gelachen. Nu krijg ik een nieuwe baan... Betaalt vast beter dan de jouwe.’

‘O, ja hoor, je bent een ware artiest,’ verzekerde zijn vriend hem terwijl ze de nacht in waggelden. ‘Je zou auditie moeten doen bij het theater. Ze gaan *Het Koningscomplot* opvoeren voor de burgemeester. Jij op ’t toneel – daar zou ik pas écht om moeten lachen.’

Merricks humeur betrok. Hij had dat toneelstuk een aantal jaar eerder gezien. Hoewel de twee dieven in het stuk andere namen gebruikten, twijfelde hij er niet aan dat ze Rolf Molenbeek en Hadriaan Zwartwater moesten voorstellen. Rolf was ooit Merricks beste vriend geweest, in de tijd dat de twee huurmoordenaars waren voor de Diamant. Die vriendschap was zeventien jaar eerder ten einde gekomen, die warme zomernacht toen Rolf Jade had vermoord.

Hoewel hij er niet bij was geweest, had Merrick zich talloze malen ingebeeld hoe het was gebeurd. Dat was voordat Rolf zijn witte dolk had, toen hij nog een set kromme kharoldolken met zwarte handvatten gebruikte. Merrick was bekend genoeg met Rolfs techniek om in zijn verbeelding te kunnen zien hoe Rolf geruisloos beide messen tegelijk in Jades lichaam zette. Het maakte voor Merrick geen verschil dat iemand Rolf had bedonderd, dat hij ten tijde van de moord niet had geweten wie zijn slachtoffer was. Voor Merrick telde slechts dat de vrouw van wie hij hield dood was en dat zijn beste vriend haar had vermoord.

Dat was nu bijna twintig jaar geleden, maar zijn herinneringen aan Jade en Rolf plaagden hem nog altijd. Hij kon niet aan de een denken zonder ook aan de ander te denken, en hij kon het idee niet verdragen hen uit zijn geheugen te bannen. Liefde en haat, voor eeuwig met elkaar versmolten, verstrengeld in een knoop te strak om ooit los te krijgen.

Luid kabaal en geschreeuw uit Arista's kantoor riepen Merrick terug naar het heden. Hij controleerde zijn wapen en stak de straat over.

‘Hoogheid?’ vroeg de soldaat terwijl hij het burgemeesterskantoor binnenstapte.

Met haar haar een warboel van klitten en met donkere kringen om haar ogen keek prinses Arista op van haar rommelige bureau. Ze nam een ogenblik om een inschatting te maken van haar bezoeker. De man droeg een bijeengeraapte wapenrusting en had een uitdrukking van onverholen getergdheid.

Dit wordt niet aangenaam, dacht ze.

‘U wilde me spreken?’ vroeg hij met slechts ten dele verhulde ergernis.

‘Ja, Renquist,’ zei ze toen haar geest zijn gezicht eindelijk wist te plaatsen. Ze had al twee dagen nauwelijks geslapen en had moeite zich te concentreren. ‘Ik heb u gevraagd hier te komen om...’

‘Prinses, u kunt me niet zomaar ontbieden. Ik heb een leger te leiden en een oorlog te winnen. Ik heb geen tijd voor koetjes en kalfjes.’

‘Koetjes en kalfjes? Als het niet belangrijk was, had ik u niet laten komen.’

Renquist rolde met zijn ogen.

‘Ik wil dat u het leger uit de stad verwijdert.’

‘Wat?’

‘Er zit niets anders op. Uw manschappen veroorzaken overlast. Ik ontvang dagelijks berichten over soldaten die kooplui koeioneren en vernielingen aanrichten. Er is zelfs een beschuldiging geuit van verkrachting. U moet uw soldaten de stad uit voeren, naar een plek waar ze in de hand te houden zijn.’

‘Mijn manschappen hebben hun levens gewaagd in de strijd tegen de keizersgezinden. Hen voorzien van voedsel en onderdak is wel het minste wat deze rotstad kan doen. Nu wilt u dat ik hen hun bedden en de daken boven hun hoofd nog afneem ook?’

‘De reden dat de kooplui en boeren weigeren hen van voedsel te voorzien, is dat ze dat niet kunnen,’ legde Arista uit. ‘Toen de keizersgezinden de stad overnamen, hebben ze alle voorraden in beslag genomen. De regen en de oorlog hebben de oogst van dit jaar grotendeels verwoest. De stad heeft niet eens genoeg om zijn eigen burgers te voeden, laat staan een leger. De herfst is aangebroken en er is koud weer op komst. De mensen hier hebben geen idee hoe ze de winter moeten overleven. Ze kunnen niet voor zichzelf zorgen als er duizend soldaten rondlopen die hun winkels en boerderijen plunderen. We zijn dankbaar voor uw bijdrage aan de bevrijding van de stad, maar indien u nog langer blijft, brengt uw aanwezigheid alles in gevaar waar u uw levens voor hebt gewaagd. U moet vertrekken.’

‘Als ik ze dwing terug te keren naar kampen met een tekort aan eten en lekkende tenten als enige beschutting, desertereert de helft. Nu al hebben velen het erover om naar huis

te gaan voor het oogstseizoen. Ik hoef u niet te vertellen dat als dit leger verdwijnt, het Keizerrijk deze stad zo weer herovert.'

Arista schudde haar hoofd. 'Onder aanvoering van Degan Grim bracht het nationalistische leger maanden door in dergelijke omstandigheden zonder dat het ooit een probleem was. De soldaten worden hier in Ratibor lui. Wellicht is het tijd dat u optrekt naar Aquesta.'

Renquist verstijfde bij de suggestie. 'De gevangenneming van Grim heeft het des te moeilijker gemaakt Aquesta in te nemen. Ik heb tijd nodig om inlichtingen in te winnen, en ik wacht op versterkingen en bevoorrading uit Delgos. Een aanval op de hoofdstad is heel iets anders dan de verovering van Vernes of Ratibor. De keizersgezinden zullen tot de laatste man strijden om hun keizerin te verdedigen. Nee. We blijven hier totdat ik mijn voorbereidingen heb voltooid.'

'U mag zo lang wachten als u wilt, maar niet hier,' antwoordde ze ferm.

'Wat als ik weiger?' Zijn ogen vernauwden zich.

Arista legde de bladen perkament die ze vast had neer op het bureau, maar zei niets.

'Mijn leger heeft deze stad veroverd,' vertelde de man haar venijnig. 'U hebt slechts autoriteit omdat ik het toesta. Ik neem geen bevelen van u aan. U bent hier geen prinses, en ik ben niet een van uw horigen. Mijn verantwoordelijkheid is aan mijn manschappen, niet aan deze stad en zeker niet aan u.'

Langzaam kwam Arista overeind.

'Ik ben de burgemeester van deze stad,' zei ze, met een groeiend gezag in haar stem, 'aangesteld door het volk. Daarbij ben ik de rentmeester en waarnemend heerser van heel Rhenydd, wederom volgens de wil van allen die hier wonen. U en uw leger verblijven hier slechts met mijn verlof.'

'U bent een prinses van Melengar! Ik ben tenminste in Rhenydd geboren.'

'Wat uw persoonlijke gevoelens jegens mij ook zijn, u zult de autoriteit van mijn ambt respecteren en doen wat ik zeg.'

‘En als ik dat niet doe?’ vroeg hij op kille toon.

Renquists reactie verbaasde Arista niet. Voordat hij zich na de val van Kilnar bij het rebellenleger van de nationalisten had aangesloten, had hij eerst koning Urith en vervolgens het keizerlijke leger gediend als beroepssoldaat. Na de verdwijning van Grim was Renquist aangesteld als opperbevelhebber, een positie en rang veel hoger dan hij in zijn stoutste dromen ooit had gehoopt te bereiken. Nu kreeg hij eindelijk door hoeveel macht hij had en begon hij zich te doen gelden. Ze had gehoopt dat hij dezelfde mate van karakter zou tonen als Amaril, maar Renquist was geen burger met het hart van een edelman. Als ze nu geen actie ondernam, wist Arista dat ze wellicht een militaire machtsgreep het hoofd zou moeten bieden.

‘Deze stad heeft net het juk van één tiran afgeworpen, en ik sta niet toe dat hij wordt onderworpen door een andere. Als u weigert me te gehoorzamen, vervang ik u als bevelhebber.’

‘En hoe was u dat van plan?’

Arista liet hem een lichte glimlach zien. ‘Denk goed na... U komt er wel op.’

Renquist bleef haar aanstaren, en toen werden zijn ogen groot bij het besef en flitste er angst over zijn gezicht.

‘Ja,’ vertelde ze hem, ‘de geruchten over mij zijn waar. Voer uw leger de stad uit voordat ik me genoodzaakt voel ze te bewijzen. U hebt één dag om te vertrekken. Verkenners hebben ten noorden van hier al een geschikte vallei gevonden. Ik raad u aan uw kamp op te slaan waar de rivier de weg kruist. Dat is ver genoeg om verdere problemen te voorkomen. Door noordwaarts te trekken, geeft u uw manschappen het gevoel dat ze dichterbij hun doel komen, bij Aquesta, wat het moreel ten goede zal komen.’

‘Vertel me niet hoe ik mijn leger moet aanvoeren,’ snauwde hij, alhoewel minder luid en met minder zelfvertrouwen dan waarmee hij eerder had gesproken.

‘Mijn verontschuldiging,’ zei ze met een buiging van haar hoofd. ‘Dat was slechts een suggestie. Het bevel om de

stad te verlaten is dat echter niet. Nog een goede avond, meneer.’

Moeizaam ademend aarzelde Renquist, zijn vuisten gebald. ‘Ik zei: goedenavond, meneer.’

Hij prevelde een vervloeking en sloeg de deur achter zich dicht.

Uitgeput zakte Arista onderuit in haar stoel.

Waarom moet alles altijd zo moeilijk zijn?

Iedereen wilde nu iets van haar: eten, onderdak, geruststelling dat alles goed kwam. Wanneer de burgers naar haar keken, zagen ze hoop, maar Arista zag daar zelf bar weinig van. Geteisterd door eindeloze problemen en omringd door mensen voelde ze zich vreemd alleen.

Arista legde haar hoofd op haar bureau en sloot haar ogen.

Even een paar minuutjes dutten, zei ze tegen zichzelf. *Dan word ik weer wakker, zoek een oplossing voor het graantekort en onderzoek de rapporten over mishandeling van de gevangenen.*

Sinds ze burgemeester was geworden, werd haar aandacht opgeëist door honderd verschillende kwesties tegelijk, zoals de vraag wie er het recht moest krijgen de velden te oogsten van de boeren die in de strijd waren gesneuveld. De voedselvoorraden waren beperkt en er was grauw herfstweer op komst, dus had ze een snelle oplossing nodig. Toch wisten alle problemen haar ten minste af te leiden van haar persoonlijke verlies. Net als iedereen in de stad werd Arista geplaagd door de Slag van Ratibor. Ze had geen zichtbare verwondingen – haar pijn kwam voort uit een herinnering, een gezicht dat ze in de nacht zag, dat haar hart een pijn veroorzaakte alsof het werd doorboord. Ze zou nooit volledig genezen. Voor zolang als ze leefde, zou ze een wond, een misvorming, een waarneembaar litteken dragen.

Toen ze eindelijk in slaap viel, werden haar dromen gestuurd door gedachten aan Amaril, gedachten die ze terwijl ze wakker was, wist te onderdrukken. Hij verscheen, zoals altijd, zittend aan de voet van haar bed, badend in maanlicht.

Haar adem versnelde in afwachting van zijn kus, en hij leunde voorover, een glimlach op zijn lippen. Plotseling verstijfde hij, en liep er een druppeltje bloed uit zijn mondhoek – en uit zijn borst stak een kruisboogpijl. Ze probeerde te gillen, maar er kwam geen geluid uit haar keel. De droom was altijd hetzelfde, maar ditmaal sprak Amaril. *‘Er is geen tijd meer,’* vertelde hij haar, met een gespannen, dringende blik op zijn gezicht. *‘Het is nu allemaal aan jou.’*

Ze probeerde te spreken om te vragen wat hij bedoelde, toen...

‘Hoogheid.’ Ze voelde een hand voorzichtig aan haar schouder schudden.

Toen Arista haar ogen opende, zag ze Orrin Plattig staan. De schriftgeleerde van de stad, die ooit de bestraffing van rebellen had bijgehouden op de Grote Markt, had aangeboden als haar secretaris te dienen. Aanvankelijk had zijn afstandelijke efficiëntie haar doen aarzelen, maar ze was tot de conclusie gekomen dat het geen misdaad was goed te zijn in je werk. Haar besluit had zich bewezen, en hij was een trouwe, harde werker gebleken. Toch bleef zijn uitdrukingsloze gelaat een verontrustend gezicht om bij wakker te worden.

‘Wat is er?’ vroeg ze, en ze wreef in haar ogen, tastend naar de tranen die ze daar had moeten aantreffen.

‘Er is iemand hier om u te zien. Ik heb uitgelegd dat u het druk hebt, maar hij blijft aandringen. Hij is erg...’ Orrin bevoog ongemakkelijk. ‘... moeilijk te negeren.’

‘Wie is het?’

‘Hij weigerde zijn naam te geven, maar zei dat u hem kent, en beweert dat hij u onmiddellijk moet spreken over een dringende kwestie.’

‘Goed.’ Arista knikte slaperig. ‘Geef me een momentje en stuur hem dan naar binnen.’

Orrin vertrok, en toen ze alleen was, streek ze de kreukels uit haar jurk om ervoor te zorgen dat ze er op z’n minst nog een beetje presentabel uitzag. Arista leefde ondertussen al zo

lang onder het gewone volk dat haar standaard voor wat acceptabel was, schokkend laag was komen te liggen. Terwijl ze in de spiegel haar haar inspecteerde, vroeg ze zich af waar de prinses van Melengar was gebleven en of ze ooit zou terugkeren.

Ze stond zichzelf nog in zich op te nemen toen de deur openging. ‘Hoe kan ik u...’

In de deuropening stond Esrahaddon, gekleed in zijn loshangende mantel waarvan Arista nooit kon bepalen wat voor kleur hij had. Zijn armen gingen zoals altijd schuil in de glinsterende plooien van het gewaad. Zijn baard was gegroeid, en er zaten strepen grijs in zijn haar die hem ouder deden overkomen dan ze zich hem herinnerde. Ze had de tovenaar niet meer gezien sinds die ochtend aan de oever van de Nidwalden.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg ze, alle warmte uit haar stem verdwenen.

‘Het is ook fijn u weer te zien, hoogheid.’

Nadat hij de tovenaar had binnengelaten, had Orrin de deur open laten staan. Met een blik van Esrahaddon zwaaide hij dicht.

‘Ik zie dat je je steeds beter weet te redden zonder handen,’ zei Arista.

‘Je past je aan aan je omstandigheden,’ antwoordde hij, en hij nam plaats tegenover haar.

‘Ik heb je geen toestemming gegeven te gaan zitten.’

‘Daar heb ik ook niet om gevraagd.’

Arista’s stoel knalde tegen de achterkant van haar knieën, zodat ze erop neerviel.

‘Hoe doe je dat zonder handen en zonder geluid te maken?’ vroeg ze, haar vijandigheid verslagen door haar nieuwsgierigheid.

‘De lessen zijn voorbij, daar was je bij onze laatste ontmoeting duidelijk over, of ben je dat vergeten?’

Arista verstijfde weer. ‘Ik herinner het me. Ik dacht dat ik het ook duidelijk had gemaakt dat ik je nooit meer wilde zien.’